

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 3847/24
2.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Предрага Васића, председника већа, Валентине Тодоровић Воркапић и Мирославе Вучетић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јадранка Жуњић, адвокат из Лазареваца, Шумадијска бр.26, против туженог АД ЕПС “Београд”, Огранак РБ “Колубара” Лазаревац, Светог Саве бр.1, ради накнаде штете, одлучујући о жалбама тужиоца и туженог изјављеним против пресуде Основног суда у Лазаревцу П1.бр.311/23 од 14.8.2024.године, у седници већа одржаној 02.10.2024.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе тужиоца и туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Лазаревцу П1.бр.211/23 од 14.8.2024.године, у ставу првом, другом и четвртом изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби, као неоснован.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби, као неоснован.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П1.бр.211/23 од 14.8.2024.године ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је обавезан тужени да му, на име накнаде нематеријалне штете исплати и то: за претрпљене душевне болове због умањења општеживотне способности износ од 72.000,00 динара, за претрпљене физичке болове износ од 81.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 63.000,00 динара, укупно по свим видовима износ од 216.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 14.8.2024.године, као дана пресуђења, па до исплате. Ставом другим

изреке преко досуђеног у претходном ставу, а до траженог новчаног износа од 200.000,00 динара на име душевних болова због умањења општеживотне способности, од 150.000,00 динара за претрпљене физичке болове, од 100.000,00 динара за претрпљени страх, тужбени захтев тужиоца је одбијен. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде материјалне штете по основу изгубљене зараде због повреде на раду исплати: износ од 5.688,67 динара са законском затезном каматом почев од 14.7.2022.године, па до коначне исплате и износ од 3.606,73 динара са законском затезном каматом почев од 13.10.2022.године па до коначне исплате, као и да на ове износе за тужиоца уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање надлежном Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање запослених, док је захтев преко досуђеног износа од 5.688,67 динара, а до траженог износа од 6.320,74 динара са законском затезном каматом почев од 14.7.2022.године и преко досуђеног износа од 3.606,73 динара, а до траженог износа од 4.007,67 динара, са законском затезном каматом почев од 13.10.2022.године, одбијен. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 147.305,00 динара.

Против наведене пресуде, тужилац и тужени су благовремено изјавили жалбе и то тужилац у односу на став други изреке због погрешне примене материјалног права, а тужени према разлозима жалбе у односу на став први и четврти изреке због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, са предлозима као у жалбама.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде, у побијаном делу, у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 став 3 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр.72/11...18/20), Апелациони суд у Београду, као другостепени суд, је оценио да су жалбе тужиоца и туженог неосноване.

У поступку доношења ожалбене пресуде, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које Апелациони суд у Београду, као другостепени суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка које би утицале на правилност и законитост ожалбене пресуде.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужилац је у радном односу код туженог, на радном месту возач санитарског возила Производно-технички центар, Дирекција "Вреоци". Дана 27.6.2022.године обављајући своје редовне послове, око 09.00 часова, када је по договору са својим претпостављеним отишао у гаражу да провери течност у санитарском возилу, приликом уласка у санитар, тужиоцу је десна нога исклизнула с прага санитета и том приликом је пао на земљу, јер му је колена испало из зглоба. Тужилац је телефоном позвао ... сведока ББ, као и сведока ВВ који га је одвезао прво у Дом здравља "Лазаревац", а затим и у Београд на Институт за ортопедију "Бањица" где је тужиоцу стављен гипс. Критичном приликом санитарско возило је било паркирано у гаражи ближе великом металном столу, тако да није остало простора да се врата возача нормално отворе, а тужилац се са конкретном ситуацијом сусретао и раније, па је писао, предлагао и тражио да се тај тешки метални сто помери одатле и стави у задњи део гараже где неће сметати санитару. Из налаза и мишљења

судског вештака ортопеда др Весне Јовановић од 25.4.2024.године утврђено је да је тужилац током предметног догађаја задобио телесну повреду ишчашење чашице десног колена, која спада у лаку телесну повреду. У тренутку и непосредно након повређивања и до добијања адекватне терапије у времену блиском повређивању, на почетку физикалне терапије, као и при ходању, чучању, дугом седењу и савијању десног колена, тужилац је трпео болове јаког интензитета укупно у трајању од три сата. Под дејством указане медицинске помоћи, тужилац је трпео болове средњег интензитета укупно у трајању од три дана, а болове слабог интензитета који су се појачавали при напору у трајању од укупно три месеца. Код тужиоца постоји ограничење покрета у лакој степену у десном колenu и због тога отежано и са посебним напором обавља већину редовних послова, а код тужиоца постоји трајно умањење животне активности са ортопедског аспекта за 5%. Из налаза и мишљења судског вештака – неуропсихијатра др Јулијане Костић од 10.7.2024.године утврђено је је тужилац у време задобијања предметне повреде трпео примарни страх високог интензитета у трајању од два до три минута, који представља афективну манифестацију виталног нагона за самоодржање и јавља се у ситуацијама када је угрожен живот или телесни интегритет, а након тога је трпео секундарни страх у смислу забринутости за последице повређивања и исход лечења и то јаког интензитета у трајању од још четири до пет сати, те је по повратку кући са гипсаном имобилизацијом трпео страх умереног интензитета у трајању од четири до пет недеља, као страха од исхода лечења и евентуалног инвалидитета, да би постепено страх код тужиоца прешао у страх слабог интензитета који је трајао за све време физикалне терапије до краја лечења, а тужилац је био на боловању шест месеци.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је с позивом на одредбе члана 173, 174 и 200 Закона о облигационим односима, а у вези са одредбом члана 164 Закона о раду нашао да је послодавац дужан да тужиоцу накнади штету у складу са законом и општим актом. У конкретном случају, штета коју је тужилац претрпео је у узрочно-последичној вези са пословима које обавља, а који су у опису његовог радног места, а тужени је одговоран као власник опасне ствари, односно вршилац опасне делатности, а у конкретном случају постоји пропуст туженог као организатора процеса рада што није благовремено предузео мере у циљу рашчишћавања простора ради бољег прилаза санитарском возилу. Такође, првостепени суд је мишљења да је тужилац у конкретном случају, након што је уочио да врата санитарског возила не могу довољно да се отворе, требао да поступа са појачаном пажњом и да обазривије и спорије уђе у возило, придржавајући се, па како је појачана пажња изостала, то је тужилац допринео настанку штетне последице у износу од 10%. Правичну новчану накнаду првостепени суд је одмерио у складу са одредбом члана 200 став 1 и 2 Закона о облигационим односима, ценећи све околности конкретног случаја према критеријумима у време пресуђења у овој правној ствари, налазећи да правична накнада за претрпљене душевне болове због умањења општеживотне способности износи 72.000,00 динара, на име претрпљених физичких болова износ од 81.000,00 динара и на име претрпљеног страха износ од 63.000,00 динара, односно укупно износ од 216.000,00 динара, док је преко досуђеног у ставу првом изреке, а до траженог новчаног износа тужбени захтев тужиоца одбио као неоснован и донео одлуку као у ставу другом изреке.

Првостепени суд је на правилно утврђено чињенично стање, правилно применио материјално право и за своју одлуку дао довољне и јасне разлоге које, прихвата и другостепени суд.

Како је прихватио чињенично стање утврђено у првостепеном поступку и закључио да је првостепени суд правилно применио материјално право, Апелациони суд у Београду је у смислу правила из одредбе члана 396 став 2 Закона о парничном поступку оценио да у конкретном случају нема потребе за детаљним образлагањем пресуде.

Наиме, одредбом члана 173 Закона о облигационим односима прописано је да штета настала у вези са опасном ствари, тј.са опасном делатношћу, се сматра да потиче од те ствари, тј.делатности, изузев ако се докаже да оне нису биле узрок штете, док према одредби члана 174 истог закона за штету од опасне ствари одговара њен ималац, а за штету од опасне делатности лице које се њом бави.

Према одредби члана 164 Закона о раду (“Службени гласник РС”, бр.24/05, 61/05...75/14), прописано је да ако запослени претрпи повреду или штету на раду или у вези са радом, послодавац је дужан да му накнади штету у складу са законом и општим актом. Послодавац одговара за ову штету по општим начелима одговорности за штету која је утврђена Законом о облигационим односима.

Жалба туженог не садржи наводе који доводе у сумњу чињенично стање утврђено у првостепеном поступку, нити истиче околности које указују на битну повреду одредаба парничног поступка, па се неоснованом жалбом туженог ожалбена пресуда побија из ових укидних разлога.

Неосновани су наводи жалбе туженог да не може бити одговоран за насталу штету по принципу објективне одговорности и да повреда није настала ни услед опасне ствари ни услед опасне делатности, већ је искључиво настала пропуштањем тужиоца који се приликом уласка у возило провлачио кроз узак простор. Наиме, правилно је првостепени суд нашао да је критичном приликом тужилац претрпео описану повреду док је обављао своје радне обавезе и дужности, те да је послодавац дужан да тужиоцу накнади штету у складу са чланом 164 Закона о раду. Остварена је претпоставка узрочности, с обзиром на то да је тужилац повреду задобио приликом радног ангажовања критичном приликом, а што је подразумевало проверу санитарског возила, по налогу непосредно претпостављеног, због чега постоји објективна одговорност туженог за насталу штету применом правила из одредбе члана 174 Закона о облигационим односима.

Супротно жалбеним наводима, тужиоца и туженог, правилно је одмерена накнада штете по назначеним основима применом правила из одредбе члана 200 Закона о облигационим односима, ценећи све околности конкретног случаја, посебно дужину и интензитет трајања претрпљених физичких болова и страха, као и проценат умањења општеживотне способности, врсту и тежину повреде, као и правилно утврђени допринос тужиоца у износу од 10%, па је првостепени суд на правилно утврђено

чињенично стање, правилно применио материјално право и тужиоцу као правичну новчану накнаду за претрпљене видове штете досудио износе као у ставу првом изреке, а одбио као неосноване тражене износе као у ставу другом изреке ожалбене пресуде.

Осталим жалбеним наводима не доводи се у сумњу правилност донете одлуке, јер се ради о наводима који су истицани током првостепеног поступка и као такви били предмет правилне оцене првостепеног суда.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка, садржана у ставу четвртом изреке ожалбене пресуде, јер је донета правилном применом одредби члана 153 и 154 Закона о парничном поступку.

Тужилац и тужени нису успели у жалбеном поступку, због чега су одбијени њихови захтеви за накнаду трошкова поступка по жалби, па је донета одлука као у ставу другом и трећем изреке ове пресуде.

Код изложеног, применом правила из одредбе члана 390 и члана 165 став 1 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр.72/11...18/20), одлучено је као у изреци ове пресуде.

**Председник већа-судија
Предраг Васић, с.р**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**